

STACE KRAMER

50
de zile înainte
de sinucidere

Traducere de
DIANA MORĂRAȘU

Prefață și note de
dr. CRISTIAN ANDREI

CORINT
BOOKS

—2017—

PREFAȚĂ

Am impresia că Gloria este elevă în clasa a X-a de liceu într-un orașel din județul Constanța.

Părinții ei, ca mulți alți părinți din ziua de astăzi, se ceartă aproape în fiecare zi, aparent din cauza faptului că fiica lor face prostii aproape în fiecare zi. Se dovedește că, de fapt, tata o înșela pe mama, dar și mama îl înșelase pe tata cândva. Acum ea bea, iar el vine tot mai rar pe acasă. Acesta este un motiv de tristețe pentru Gloria, dar colegii ei râd în fiecare zi și ea uită să plângă.

În plus, Gloria este îndrăgostită de iubitul celei mai bune prietene. Nu poate să-i spună, și-ar trăda prietenia, iar acesta este încă un motiv de tristețe. Râde împreună cu prietena ei și uită să plângă.

Printre toate acestea, Gloria exagerează cu băutura și cu drogurile, se simte teribil de rău, dar nu are cui să-i spună. Pentru asta se simte iarăși tristă, dar prietenii ei se distrează în timpul acesta și ea uită să plângă.

Dincolo de toate acestea, Gloria ajunge cu ușurință în afara legii. Îi este frică și îi pare rău, dar prietenii ei au nevoie de ea și uită să plângă.

Când prietena ei își dă viața pentru ea, nu mai are rost să plângă. Știe foarte bine că viața ei valorează foarte puțin. Asta

pentru că oamenii din familie și din școală se gândesc la propria viață și nu înțeleg nimic despre Gloria.

Cine cunoaște oameni tineri, le cunoaște valorile și le folosește. Nu mai așa ar putea fi un adult ascultat de ei și ar putea să le fie educator.

Lucrurile pe care le prețuiesc cei care se află la vârsta adolescenței sunt diferite de cele prețuite de adulți, educatoarii lor. Iată câteva exemple: adulții prețuiesc mai presus decât orice sănătatea. În schimb, adolescenții nu dau doi bani pe ea; nu vei vedea niciodată doi adolescenți întâlnindu-se pe stradă și salutându-se cu expresia: Sănătate!

Adulții prețuiesc puterea; pentru asta, se luptă între ei, formează partide, încep chiar și războaie. Adolescenții se consideră egali între ei și nu doresc decât puterea dragostei.

Un alt lucru prețuit de adolescenți mai mult decât de adulți este adevărul. Adulții renunță cu ușurință la adevăr, de dragul banilor sau de dragul puterii. Pentru un adolescent, adevărul este ca un fel de religie, ar putea renunța la sănătate pentru el. Dacă ajunge să mintă, un adolescent o face de dragul prietenilor lui, sau pentru a-și proteja părinții de necazurile pe care crede că le produce el.

Uită-te la cei tineri cum se adună și râd laolaltă. Vei afla astfel că umorul este una dintre valorile vieții lor.

Și apoi este distracția, atât de prețuită de cei tineri și atât de criticată de educatoarii lor. Adulții sunt convinși că distracția nu folosește la nimic și că adolescenții ar trebui să renunțe la ea, pentru că îi împinge spre vicii și greșeli în viață. De fapt, distracția este o treabă foarte serioasă la vârsta adolescenței. Când se distrează, cei tineri se compară unii cu alții, se caută pentru comunicare și apropiere de cuplu, își reglează atitudinile și își mobilizează toate resursele ca să devină cineva în ochii celor de-o seamă cu ei.

Ce loc ocupă oare în mintea adolescenților valoarea supremă a societății occidentale: viața? Ei bine, pentru cei aflați la vârsta

tinereții, viața este mai prejos decât multe alte valori. Un adolescent își disprețuiește viața proprie dacă nu este înțeles, dacă nu este iubit, dacă nu are libertate, dacă este nedreptățit. Deși pare uimitor din punct de vedere statistic, majoritatea adolescenților au cochetat cândva cu ideea de a renunța la viață. Asta pentru că în viața lor nu exista nici dragoste, nici libertate, nici înțelegere, nici o imagine satisfăcătoare în ochii celorlalți tineri.

Când ești adolescent, părerea celorlalți tineri contează atât de mult, încât ei pot dispune de viața ta. Ei pot să-ți lanseze provocări, iar tu ești obligat să le răspunzi, altfel nu ești în ochii lor. Dacă viața ta socială sau emoțională este goală, tot ce-ți mai rămâne este să răspunzi în mod satisfăcător unei astfel de provocări.

Acest lucru se întâmplă de obicei într-o viață secretă, subterană. Ea se desfășoară între ruine, la marginea societății, unde poți să exprimi în mod anonim prin graffiti tot protestul tău împotriva societății organizate de sistem. Dacă nici în ruine nu ai loc, poți să plonjezi în domeniul infinit al internetului, unde este loc pentru toată lumea și nici nu există legi. Acolo este teritoriul tău, cu nickname, cu bitcoin, cu emoticoane, și SecondLife. În acest spațiu te poți întâlni cu Balena Albastră, de obicei un alt tânăr, care îți dă pedepse/provocări, și în felul acesta îți cere dovada că ești măcar pentru ultima oară.

Oricum, ești obișnuit să exagerezi pentru a demonstra că ești în competiție cu ceilalți tineri: țipi, dai muzica tare, îți faci tatuaj, piercing, bei peste măsură, orice, numai să ieși în evidență, pentru că nu ai nici banii, nici puterea, nici faima adulților.

Nu este de mirare că Gloria a găsit soluția universală cea mai simplă atât pentru a-și rezolva problemele, cât și pentru a se afirma: suicidul.

Ce vrea de fapt un adolescent care se sinucide? De cele mai multe ori, vrea atenție; vrea ca măcar o dată ochii tuturor oamenilor din jurul lui să se oprească asupra existenței lui. Vrea compasiune și înțelegere, vrea să se vorbească despre el și să

rămână neuitat, vrea ca lumea să-l considere o persoană de treabă și să regrete plecarea lui.

Bineînțeles că i-ar conveni să asiste la toate acestea, și chiar are o fantezie morbidă care îi permite să își închipuie propria înmormântare. În al doilea rând, adolescentul simte că prin suicid își rezolvă toate problemele deodată, fără să mai trebuiască să muncească, să convingă pe cineva, să aibă bani sau influența pe care o au adulții când rezolvă totul.

Ca și alți elevi din județul Constanța și de pretutindeni, Gloria și-a scris Jurnalul. Asta în speranța că scrisul ei va fi găsit de persoane care sunt capabile să o înțeleagă fără să o judece.

Și-ar fi dorit o familie, o școală care să o educe fără să îi arate unde greșește. Moartea ei este o plecare dintre acești oameni către un loc în care să ia totul de la capăt, cu dragostea ei, cu familia ei și cu educația ei.

Cu toate întâmplările ei dureroase, intense, adolescența te maturizează, fiindcă te face să nu te mai miri de nimic, să fii dezamăgit de cei care păreau mai puternici, și astfel să devii tu cel puternic.

Pentru că în această carte scrisă de o adolescentă vine vorba despre alcool, sex, droguri, încălcarea legii, m-am gândit să adaug textului câteva comentarii profesionale, astfel încât toate aceste întâmplări să capete o valoare educativă.

Dr. CRISTIAN ANDREI
Institutul de Relații Umane

*Gândul sinuciderii este un mijloc puternic de
consolare: cu ajutorul lui poți depăși cu bine câte-o
noapte neplăcută.*

Friedrich Nietzsche¹

¹ *Dincolo de bine și de rău*, traducere de Francisc Grünberg, Editura Teora, București, 1998 (n. red.).

CUVÂNT-ÎNAINTE

Să nu vă închipuiți că am scris această carte pentru a demonstra că sinuciderea poate rezolva toate problemele. Nu este deloc scopul meu. Cred că orice om s-a gândit la sinucidere măcar o dată în viață. Când nu ne simțim bine, când suntem deprimați, când ne certăm cu cei apropiați ne poate încolți în minte ideea că nu mai avem de ce trăi sau că celorlalți le-ar fi mai bine fără noi. Este ceea ce i se întâmplă eroinei din povestea mea. Voi descrie aici cele 50 de zile din viața ei care o vor ajuta să răspundă întrebării cruciale: viața merită trăită? Povestea conține câteva scene violente, precum și înjurături. Dacă dintru început nu aprobați tematica alegerii între viață și moarte, ați face bine să nu vă apucați de citit, nu de alta, dar nu are rost să vă pierdeți timpul. Doresc să menționez că **TOATE PERSONAJELE ȘI EVENIMENTELE DESCRISE SUNT FICTIVE ȘI ORICE ASEMĂNARE CU PERSOANE REALE ESTE PUR ÎNTÂMPLĂTOARE.**

Lectură plăcută!

Nu ești pisică. Nu ai opt vieți de rezervă. De aceea trebuie să trăiești în așa fel încât lumea să își amintească de tine multă vreme după ce vei fi murit.

PARTEA A ȘAPTEA

ESCAPE (EVADAREA)

Ziua 26

Tăcerea care domnește la masa micului nostru dejun „familiar”, tulburată numai de clinchetul furculițelor, e atât de apăsătoare, încât aud cum înghite fiecare dintre noi. Tata nu spune nimic, doar se uită la mine. Eu mă prefac a nu băga de seamă și culeg în continuare bucățele din farfurie, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dacă am merge undeva împreună weekendul ăsta? E o vreme atât de frumoasă, ce ziceți, n-ați vrea să facem un picnic? sugerează Nancy.

Tăcerea se face și mai apăsătoare.

— Cât timp o să mai dureze toate astea? Când ai să încetezi să mă mai torturezi? mă întreabă tata.

— David, nu acum, spune Lawrence.

— Ba da, acum, înainte să plece să-și facă de cap cine știe pe unde!

Eu tac.

— David, e doar o adolescentă.

— Și ce dacă? Ți se pare normal ca adolescentele de 16 ani să se transforme în prostituate?!

Toată atenția se concentrează asupra mea.

— De ce nu răspunzi? Ai putea spune și tu ce ceva?! strigă tata.

— Dă-mi, te rog, o bucățică de brânză, rânjesc eu.

Tata clachează. Ia farfuria cu brânză și o trânteste cu toate puterile de podea. Se sparge în sute de țândări, într-un zgomot asurzitor.

Tata își împinge înapoi scaunul, se ridică și pleacă.

— Ce părere ai despre ideea mea cu picnicul? întrebă Lawrence cu glas scăzut.

— Nancy, nu e cazul să jucăm rolul familiei perfecte. Nu însemni nimic pentru mine și ești aici numai pentru că te culci cu tata.

— Cum poți spune una ca asta?!

— De ce nu, mă rog? Ce m-ar putea opri?

Mă ridic de la masă și mă îndrept spre ușă. Apoi mă întorc și mă uit la Nancy.

— Știi, chiar nu înțeleg ce ai găsit la el. E un cretin patentat. Îi face să sufere pe toți cei din jurul lui. Într-o zi ai să-ți dai seama.

La liceu, toți se holbează la mine, dar nu din cauza părului meu albastru, motivul este isprava mea de ieri. Mă întreb ce-o fi făcând Tezer. Se prea poate să-i fi distrus reputația, dar nu-mi pasă. Nu aș fi crezut niciodată că sunt în stare să mă port așa. Înainte, preferam să stau deoparte, ca nu cumva să mă sâcăie cineva. Acum, totul s-a schimbat și sunt chiar foarte mulțumită.

Chad se așază lângă mine în sala de literatură. Ieri, eu, Becks și cu el ne-am petrecut aproape toată noaptea într-un bar și a fost bestial! Nu aș fi crezut niciodată că tocilarii de

teapa lui Chad pot fi atât de amuzanți! Mulțumită lui, parcă încep să uit de Matt.

— Salutare, cum te simți după seara nebună de ieri? mă întreabă Chad.

— În regulă, mă doare puțin capul, dar nimic grav.

Astăzi, Chad nu și-a mai pus ochelarii și îi stă teribil de bine. Are o cămașă de blugi, pantalon închis la culoare și arată foarte modern. În clipa aceea, în sală intră Tezer și constat o schimbare importantă: pentru prima dată în viața ei a venit la liceu cu un top cu mâneci lungi, fără decolteu. Probabil din cauza vânătăilor pe care i le-am făcut. Are un aer consternat și pe mine mă încearcă o oarecare satisfacție.

— Oare ce are? se miră Chad.

— Cred că petrecerea ei a fost o reușită...

— Dar ce i-ai făcut mai exact la petrecerea asta?

— Nimic grav.

— Nimic grav? Tezer Wikkery are o mutră de copil speriat!

— Chad, nu am făcut decât s-o pun la locul ei. Avea mare nevoie!

Doamna Raydan intră în sală. Peste câteva minute, ușa se deschide din nou și își face apariția Rebecca.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, pot intra?

— DA, DAR GRĂBEȘTE-TE!

Cum am spus deja, Raydan nu îi suportă pe cei care întârzie.

Rebecca vine repede la locul ei și începem să ne scoatem lucrurile.

— E abia a doua ta zi la școala asta și deja ai întârziat? o întreb.

— Nu am putut să mă scol după noaptea trecută.

— Dar nu ai băut alcool.

— Organismul meu e sensibil la tot ce e nou... Și apoi, nu prea aveam chef să vin azi la școală...

— Din cauza petrecerii de ieri?

- Da...
- Becks, toți au uitat-o deja!
- Dar eu, nu. Ba chiar am și visat-o!

★

Intru în toaleta fetelor și o văd pe Tezer lângă oglindă. Shonna e alături de ea. E o metisă înaltă, cu o voce neplăcută. Cred că e noua ei prietenă. Se potrivesc de minune, ce mai.

Mă apropiu de oglindă.

— Vânățiile îți vin perfect, rânjesc eu.

— Hm, nu știu ce părere ai tu, dar eu m-am săturat. Ți propun să ne oprim aici.

— Cedezi?

— Nu, dar nu vreau ca o potaie ca tine să-mi distrugă reputația. Ești de acord?

— Bine, OK.

— Perfect. Hai să mergem, Shonna!

★

— Tezer Wikkery ți-a propus un pact de neagresiune? Asta e ceva nou, constată Chad.

Mergem pe hol în direcția dulapurilor.

— Nici mie nu mi-a venit să cred la început, dar se pare că da.

— Și ai acceptat?

— Da, câtă vreme eu sunt cea care a câștigat lupta asta.

Îmi deschid dulapul și văd o altă scrisoare pe teancul de manuale.

— Chad, poți să-mi duci tu rucsacul în sala de curs, te rog?

— Sigur.

Deschid scrisoarea și citesc: „Ești perfectă.” Un zâmbet străniu îmi apare pe față. Cred că încep să-mi placă mesajele astea.

— Gloria.

Tresar, mă întorc și mă trezesc nas în nas cu Rebecca.

— Vii la cursul de mate?

— Da, imediat.

Mototolesc scrisoarea și o arunc la coș.

★

La ora de mate e așa o liniște, de se aude musca zburând. Lawrence mă privește în ochi și am senzația că nu a reușit să uite incidentul de dimineață.

— Dați-mi voie să încep ora cu un anunț neplăcut. V-am corectat lucrările de control și m-am îngrozit. Se apropie sfârșitul semestrului și notele voastre sunt ca-tas-tro-fa-le! Gloria McPhin, intenționezi să faci ceva ca să recuperezi?

— Nu-mi pasă, doamnă Lawrence.

— Nu-ți pasă? Dar cu un nivel atât de scăzut de cunoștințe, în scurtă vreme ai să fii exclusă din școală!

— Și ce-ați vrea să fac?

— Ori îți îmbunătățești notele, ori...

— Ori... ce? Îl veți convoca pe tata și o să discutăm acasă, în sânul pretinsei noastre „familii”?

— Am să mă gândesc și am să găesc o modalitate de a te constrânge să-ți ameliorezi situația școlară.

— Duceți-vă în... știți dumneavoastră unde, doamnă.

Clasa rămâne cu gura căscată.

— Ce ai spus?

— Chiar vrei să repet?

— Te rog să te calmezi imediat sau ieși afară!

Fără să stau pe gânduri, îmi adun cărțile. Lawrence pare stupefiată.

— Ce faci? șoptește Becks.

— Strânge-ți lucrurile.

— Cum?

— Ți-am spus să-ți strângi lucrurile, hai, repede!

Rebecca începe să-și îndese lucrurile în rucsac. Ne ridicăm și ne îndreptăm spre ușă.

— Donell, îți cer să rămâi, spune Nancy.

— Iar eu vă cer să tăceți din gură, i-o trântesc eu, prinzându-o pe Becks de mână.

Ieșim din sală, iar Rebecca face o criză.

— Dar ce te-a apucat?

— Liniștește-te.

— Să mă liniștesc?! Acum o să mă dea afară din școală! țipă Becks, lipindu-se de perete.

— Nu, Lawrence e o lașă.

— De unde știi?

— Știu. Locuiește în casa mea și se culcă cu tata.

— Glumești?

— Ți se pare că am chef de glume? Ce bine ar fi!

Mă întorc și mă îndrept cu pas hotărât spre ieșire.

— Gloria, așteaptă-mă!

★

Pe drumul care ne duce departe de liceu, îi povestesc Rebeccăi tot ceea ce s-a întâmplat cu familia mea în cursul ultimelor săptămâni: toate suferințele pe care i le-a pricinuit tata mamei, și totul despre Lawrence, autoproclamata mea mamă vitregă. Simt nevoia să mă descarc. Știu că nu o cunosc pe Rebecca decât de două zile, dar cred că pot avea încredere în ea. Și, mai presus de toate, nu am cui altcuiva să-i spun ce am pe suflet.

— Deci asta e... Niciodată nu aș fi crezut că Lawrence e în stare de una ca asta. Și mama ta cum se simte?

— Nu știu, nu am mai fost pe la ea de câteva zile. Sper că e bine. Bun, acum știi totul despre mine, se cheamă că suntem cu adevărat prietene.

— Dar tu nu știi încă nimic despre mine. Apropo, nu ai vrea s-o cunoști pe mama? E super, o să-ți placă la nebunie!

— De ce nu?

— Dar puțin mai târziu, să nu se întrebă de ce ne-am întors așa de repede de la școală.

— Bine. Oricum voiam să-ți arăt un loc.

★

Îmi place să vin aici și să nu mă gândesc la nimic. Este atâta liniște. Plaja aceasta sălbatică e locul meu preferat din oraș; de-a lungul coastei răsar stânci uriașe, iar valurile puternice se sparg de cheiul părăsit. Slabe șanse ca altcineva în afară de noi să vină să se plimbe pe aici. Împreună cu Rebecca, ne întindem pe pământ. Închidem ochii și ne gândim la ale noastre, ascultând oceanul. Poate că în locul ăsta o să vreau să-mi sfârșesc zilele.

— Matt e chiar așa de frumos cum spune lumea? mă întreabă Becks.

— Mai frumos...

— Dar încă îl iubești după tot ce ți-a făcut?

— Nu știu. E greu să încetezi să mai iubești un om care a devenit la un moment dat sensul vieții tale.

— Cu toate astea, trebuie să-l uiți. Să-l ștergi din memorie.

— Dacă ar fi așa simplu!

— Și Tezer? Ați fost cele mai bune prietene din lume, iar acum te urăște așa de tare!

— Dacă ți-aș fi făcut ție același lucru, tu m-ai fi iertat?

— Da, te-aș fi iertat. Nu chiar imediat, bineînțeles. Dar dacă am fi fost prietene de atâția ani, nu te-aș fi părăsit pentru un tip.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu.

— Întrebarea mea e serioasă.

— La fel și răspunsul meu. Nu am iubit încă.

— Cum se poate una ca asta?

— E suficient să te preocupi de alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

— Studiile, cărțile, internetul. Iubirea nu aduce decât durere și acționează ca un drog. La început te simți bine, dar după aceea suferi când dispare și mori.

★

Ne apropiem de casa lui Becks. Ca să fiu sinceră, mă tem puțin să-i cunosc mama și, la urma urmelor, nu înțeleg de ce ar fi necesar. Becks deschide ușa fără a ezita.

— Mami, m-am întors!

Un miros plăcut care vine din bucătărie plutește în aer, ceea ce îmi deschide imediat apetitul. O femeie în jur de 40 de ani vine să ne întâmpine, ne salută, apoi ne privește fix.

— Rebecca, de ce te-ai întors așa de repede?

— Ne-au dat drumul mai devreme azi, mamă. Uite, ți-o prezint pe Gloria, noua mea prietenă.

— Bună ziua, zic eu politicos.

— Bună. Cu prietena asta ai umblat ieri până la două și jumătate dimineața?

— Mamă, am putea să nu vorbim acum despre asta?

— Cum vrei. Intrați în bucătărie, vă fac o ciocolată caldă.

Nu mă simt în largul meu. Ne îndreptăm spre bucătărie, când zăresc o fotografie mare pe o etajeră. O iau în mână.

— E genială fotografia asta. Familia ta?

— Da, eu, tata și fratele meu mai mic.

— Și nu sunt acasă azi?

— Nu. Au murit într-un accident de mașină. Mike, fratele meu, trebuia să meargă la antrenament și tata a zis că-l duce el. Un camion a intrat în mașina lor. Ne-a fost foarte greu să depășim încercarea asta și tocmai de aceea ne-am mutat aici... ca să încercăm să uităm.

Mi se învâрте capul când aud ce-mi povestește. Îmi imaginez cât de tare suferă în acest moment și asta mă îngrozește.

— Îmi pare rău.

— Asta e, nu-ți face griji. Vezi, acum știi și tu ceva despre mine.

— Haideți, luați loc. V-am adus chifle cu ciocolată și croasanți.

— Gustă, Gloria, sunt făcute de mama.

Iau o chiflă cu ciocolată și mușc o gură.

— Formidabil... Sunt foarte bune, doamnă Donell.

— Mulțumesc, poftă bună.

— Ia spune, cum ți se pare casa noastră? întreabă Becks.

— E foarte frumoasă și confortabilă, răspund eu, străduindu-mă să fiu politicoasă.

— Nu am cumpărat încă toată mobila, dar sper că, în timp, vom reuși să ne instalăm așa cum se cuvine, spune Rebecca.

— Gloria, povestește-mi despre tine. Ce pasiuni ai?

— Păi... înainte îmi plăcea dansul, dar am renunțat. Altfel, desenez destul de bine...

Mama lui Becks se uită fix la mine.

— Și care sunt rezultatele tale școlare?

— Mamă, e chiar așa de important?

— Pentru mine e important. Vreau ca fata mea să aibă prieteni de nivelul ei.

Remarca asta mă înfurie. Îmi dau seama că femeia face totul ca eu să pricep că nu trebuie să fiu prietenă cu fiica ei.

— Notele mele nu sunt deloc grozave, doamnă. În plus, îmi place să chiulesc de la cursuri și nu-mi fac niciodată temele.

— Gloria..., mă oprește Rebecca.

— Ce-i? Am răspuns la întrebarea mamei tale. Răspunsul meu nu vă place?

— Nu, de ce, pentru mine e în regulă, spune Donell cu un calm desăvârșit.

— Mă scuzați, unde e toaleta?

— Tot înainte și apoi la stânga, o găsești ușor.

— Mulțumesc.

O iau în grabă spre baie.

Vreau să plec cât mai repede din casa asta. Nu credeam că Rebecca are o mamă atât de răutăcioasă. Poate durerea a împietrit-o în halul ăsta?! Nu doresc nimănui, nici celui mai rău dușman al meu, să trăiască o asemenea dramă: să-ți pierzi soțul și fiul, tatăl și fratele, într-o clipă. Nu aș fi supraviețuit unei asemenea catastrofe.

Aud un zgomot dinspre bucătărie. Îmi lipsesc urechea de ușa.

— Să nu aud „Nu se poate, mamă!” Fata asta e o calamitate!

— Nu! E o fată foarte faină.

— Sunt sigură că această fată „foarte faină” o să te învețe tot felul de prostii.

— Nu vorbi așa!

— Și ai văzut cum arată? Spune-mi și mie, cine se îmbracă așa?

— Încetează, mamă!

Nu mai rezist. Ies în grabă din baie și mă îndrept către ieșire. Becks și mama ei ies din bucătărie.

— Unde te duci, Gloria? mă întreabă Rebecca.

— M-a sunat tata, trebuie să mă întorc imediat acasă.

— Te conduc.

— Nu, mă duc singură.

— Ne vedem mâine?

— Da. La revedere, doamnă.

★

Mi-e greu să respir când ajung în apropierea spitalului. Car după mine sacoșe pline cu tot soiul de chestii. Vreau să o văd pe mama. De obicei, după vizitele la spital, nu mai doresc să trăiesc. Dar privirea ei îmi lipsește atât de mult și tremur când mă gândesc la zâmbetul ei. Trebuie neapărat să o văd.

Spitalul este aproape pustiu, sunt puține vizite în cursul săptămânii. Nimeresc repede salonul mamei. Împing ușa

tremurând. O găsesc așezată în fața unei măsuțe. Se uită pe fereastră. Când mă aude, se întoarce.

— Gloria?

— Bună, mamă. Ce faci? Uite, ți-am adus fructe și tot felul de fleacuri.

— Dar ce ai făcut cu..., întreabă ea, arătând spre părul meu.

— Ai remarcat? Am crezut că am să te găsesc tot pierdută în lumea ta.

— Dacă nu aș fi așa de amorțită de toate calmantele astea, ți-aș fi smuls cu mâinile mele capul, cu părul ăsta groaznic cu tot.

— Aici te recunosc, mamă dragă.

Zâmbim amândouă.

— Merge?

— Da, dar mi-e dor de tine. Promite-mi să nu mai faci nici-odată prostii din astea.

— Își promit..., spune mama, închizând ochii.

Expresia de pe chipul ei se schimbă brusc.

— Mamă?

— Am luat somnifere. Acum am să mă prăbușesc.

— Te ajut să te întinzi.

O cuprind în brațe și o conduc în pat. E deja inconștientă. O privesc câteva clipe bune, ținând-o de o mână înghețată. Apoi mă aplec și o sărut pe frunte.

— Te iubesc.

Dragul meu jurnal!

Sunt devastată. În clipa asta nu vreau de la Dumnezeu decât un singur lucru: s-o facă bine pe mama. Îmi amintesc de câte ori mi-a spus că mă urăște, iar asta mă îndurerează cumplit. Cu toate astea, vreau să trăiască și să fie fericită. Sper că după moartea mea își va găsi bărbatul visat, vor face copii, iar aceștia nu vor avea parte de o viață atât de jalnică precum

a mea. Cât despre tata, vreau să ajungă să realizeze că e un mare ticălos și să sufere până la sfârșitul zilelor. Mă rog la Dumnezeu ca el să nu aibă alți copii: nu doresc niciunui suflet nevinovat să trebuiască să-i spună „tată”.

Au mai rămas 24 de zile.

Ziua 27

Găsesc o nouă scrisoare, care de data asta sună ca un avertisment: „Nu ai să reușești să scapi de toate problemele tale.” Doamne sfinte, cine îmi transmite toate astea? Uneori mi se pare că persoana asta mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însămi.

Aș vrea să devin invizibilă, să mă transform într-o groapă larg căscată. Așa, măcar aș avea mai puține neazuri, sunt sigură.

Îi zăresc chipul și încerc să mă pierd în mulțimea de elevi. Cu toate astea, ea mă vede.

— Gloria! strigă Rebecca.

Mă prefac că nu o aud și grăbesc pasul.

— Așteaptă-mă, Gloria.

Becks fuge spre mine și mă apucă de mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar încerc să te evit.

— Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu asta vrea mama ta?

— Vai, ai auzit totul... Gloria, nu-mi pasă ce crede ea. Eu vreau să fiu prietena ta.

— Mama ta are dreptate. Risc să-ți aduc o sumedenie de neazuri, mă răstesc eu, respingându-i mâna și depărtându-mă.

★

— După aceea, turnați acid sulfuric peste alcool. Rețineți: turnați acidul în alcool, nu invers.

Suntem la chimie, la ora de lucrări practice. Lucrez în echipă cu Chad, ca de obicei.

— Ești bine?

— Da, de ce?

— Pari stresată.

— Nu am dormit bine.

Chad ține în mână o eprubetă goală, iar eu torn cu precauție acidul.

— Nu mi-am imaginat că o urăști în halul ăsta pe Lawrence.

— E un eufemism. Dacă aș putea, i-aș turna cu drag acidul ăsta pe gât.

— Ești o fată periculoasă.

— FOARTE.

Întorc capul și mă uit la Tezer, care face pereche cu Shonna. Râde zgomotos, parcă o face intenționat, ca să mă scoată pe mine din sărite. Mi se strânge inima doar când mă uit la ele. O privesc îndelung pe Tez, ceea ce îmi deturneză atenția. Atunci aud un țipăt. VAI DE MINE! AM VĂRSAT ULTIMUL STROP DE ACID DIN EPRUBETĂ PE MÂNA LUI CHAD!

— Dumnezeule, Chad! țip și eu.

— Chad, o să fie bine, vino cu mine, spune doamna Piper, profa de chimie, cu o voce speriată.

Mâna lui Chad devine maro sub ochii mei. Inima îmi bubuie nebunește, toți colegii se uită la mine. Simt că mai am foarte puțin până să mă prăbușesc la pământ.

★

Au trecut deja două ore și Chad tot nu a ieșit de la infirmerie. DUMNEZEULE, CE-AM FĂCUT? Aduc numai necazuri celor din jurul meu. Ușa se deschide și Chad iese, cu mâna bandajată. Nu-mi pot reține lacrimile.

— Cum e?

— Merge, am scăpat de ce putea fi mai rău. Mi-au făcut o injecție cu analgezice. Am să rămân cu o cicatrice toată viața, dar nu e sfârșitul lumii. Pe deasupra, mi-au dat voie să plec acasă.

— Iartă-mă! Sunt așa de neîndemânatică!

— Stai liniștită, nu e grav. Se putea întâmpla oricui.

— Trebuie să fac ceva ca să mă ierți.

— Gata, termină.

— Vorbesc foarte serios. Ce vrei? Un cheeseburger? Poate o întâlnire cu o fată cool? Spune-mi ce ți-ar face plăcere și sunt la dispoziția ta.

— O întâlnire? Vai, mă copleșești!

— Spune-mi cu cine.

— Păi, cu tine.

— Poate ar fi mai bine s-o alegi pe Shonna, noua prietenă a lui Tezer? Sau pe Jessica? E baschetbalistă și are un corp de vis!

— Nu, vreau o întâlnire cu tine. Și numai cu tine.

— Bine, de acord. Unde și la ce oră?

— Astăzi. Treci pe la mine pe la șapte seara.

— Așa rămâne.

Conversația noastră e întreruptă de un anunț al directoarei, care convoacă toți elevii și profesorii în sala de sport.

O mulțime compactă se adună în sala de sport. Ne așezăm pe gradene și încercăm să ghicim de ce am fost aduși aici.

— Dragi elevi, dragi colegi și oaspeți dragi. Sunt fericită că v-ați adunat aici, pentru că vreau să vă împărtășesc o veste foarte importantă. Instituția noastră organizează o colectă de susținere pentru adolescenții din familiile defavorizate.

Și în următoarea jumătate de oră la tribună s-au perindat mai mulți vorbitori, care au ținut discursuri. Era așa de plictisitor, că mai aveam puțin și adormeam. Au amintit de-a valma despre umilințele pe care unii adolescenți le îndură în familiile

lor, despre bătăile pe care le încasează și despre felul în care unii părinți rău-intenționați le calcă în picioare personalitatea. Cuvintele lor au un ecou imens în sufletul meu, căci mi se pare că vorbesc despre viața mea. Cu toate astea, ar trebui să fii imbecil ca să-ți închipui că toate problemele se vor putea rezolva cu un banal fond de solidaritate. Cum ar putea schimba viețile adolescenților în suferință toată adunătura asta de psihologi de ocazie? Ar putea să-i constrângă pe părinții lor să-i iubească sau ar fi măcar posibil să-i facă să priceapă că fiii și fiicele lor sunt ființe vii, care au propriile lor sentimente? E nebunie curată, ce mai! Dacă nu-ți poți schimba singur cursul propriei tale existențe, nimeni, niciodată, nu va putea face ceva pentru tine.

— Întâlnirea noastră se apropie de sfârșit. Dacă cineva are o propunere pentru fondul de solidaritate, vă ascult, vă rog.

Sunt cuprinsă de uimire când o văd pe Tezer luând microfonul.

— Bună ziua, mă numesc Tezer Wikkery. Sunt fericită că liceul nostru a creat acest fond. Este cu adevărat grozav, poate astfel vom ajuta mai mulți elevi... De exemplu, prietena mea, Gloria McPhin (aici mi se strânge inima). Tatăl ei a înșelat-o pe mama ei. Dar nu acesta e cel mai grav lucru. Doamna McPhin a avut o tentativă de sinucidere și acum e internată la o clinică de psihiatrie. Gloria a fugit deja de acasă de câteva ori și poate că a încercat să ia droguri, ori mai rău chiar. Vă rog, nu rămâneți indiferenți la soarta Gloriei. Dacă puteți să-i întindeți o mână de ajutor, vă rog să nu ezitați. Atât am avut de spus.

Chicotind răutăcios, Tezer mă privește fix și o văd cum iese din sala de sport. Toată atenția s-a concentrat asupra mea. Imaginați-vă cum e să se uite la tine trei sute de oameni, toți cu numele tău pe buze. Fierb de furie. Ies în fugă din sală.

— Tezer! strig eu.

Ea se întoarce și îmi zâmbeste arogant.

— Ce faci, ai de gând să mă lovești iar?

Mă apropii de ea cu pași mari și o împing. O lipesc de perețele rece și o privesc fix.

— Shonna, filmează asta, zice ea.

— Asta și fac, Tez.

— Nu am vrut decât să te ajut, zice Tezer cu răutate.

Oftez adânc. Îmi strecor un deget pe sub lăntișorul de care atârnă pandantivul de la Matt și trag.

— E un pandantiv pe care Matt l-a cumpărat pentru tine, dar în cele din urmă a decis să mi-l dăruiască mie, pentru că pe mine m-a iubit cu adevărat, în vreme ce pe tine doar te-a folosit.

Pun lăntișorul în palma fostei mele cea mai bună prietenă.

— E frumos, nu? spun zâmbind.

Simțeam că mai aveam puțin și clacam. Așa că mă răsucesc pe călcâie și mă depărtez de Tezer și de Shonna cu capul sus.

Îmi ascund fața în mâini, dar palmele îmi sunt repede ude de lacrimi. Nu atât pentru că sunt rănită fiindcă sute de oameni sunt acum la curent cu problemele mele mulțumită lui Tezer, fosta mea cea mai bună prietenă, căreia i-am destăinuit toate secretele. Nu, nu de asta. Plâng de deznădejde. Acum 27 de zile încă mai speram să îmi dau seama că viața mea nu e chiar așa de cumplită și că ar trebui să renunț la ideea de a-mi pune capăt zilelor. Dar m-am înșelat din nou. Sunt în chioșcul în care am dansat cu Matt în seara balului. E liniște, nu e nimeni. După ceva vreme, aud pași apropiindu-se. E Rebecca. Vine în chioșc fără să scoată o vorbă. Se așază lângă mine și mă cuprinde în brațe. Niciuna dintre noi nu scoate o vorbă. Rămânem așa, îmbrățișate și tăcute preț de câteva minute bune. Încerc să-mi vin în fire și îmi frec ochii înroșiți de lacrimi.

— Hai, plângi, spune Becks. Trebuie să te eliberezi.

— Mă simt deja mai bine.

— E o jigodie. O urăsc.

Brusc îmi vine o idee.

- Becks, ai fi de acord să mă ajuți?
- Sigur că da. Fac tot ce vrei tu.

★

Bine, Tezer, dacă vrei să continuăm războiul, crede-mă că n-am să te dezamăgesc și îți susțin întru totul decizia.

Mă aflu, împreună cu Rebecca, în fața reședinței Wikkery și ne pregătim să punem în aplicare un plan pe care l-am elaborat cu grijă.

— Ești sigură că vrei s-o faci? mă întrebă ea

— Da.

— Și dacă suntem prinse?

— N-o să ne vadă nimeni.

— Și vecinii?

— Becks, ai acceptat să mă ajuți. Așa că, te rog frumos, taci din gură și fă ce-ți spun.

Dar Rebecca mi-a transmis deja spaima ei și mă întreb ce se va întâmpla dacă vom fi prinse. Familia Wikkery e destul de cunoscută în oraș și probabil că vom avea un șir nesfârșit de necazuri. Dar, la urma urmelor, cum nu mai am mult de trăit, de ce să nu fac încă o nebunie înainte de a muri? Ocolim casa și reperăm un burlan. Mă agăț de el și încep să mă cațăr.

— Ce aștepți? strig la Rebecca.

Îmi urmează exemplul. Chiar sub acoperiș e o fereastră lângă care găsesc pe băjbâite un băț, chiar sub streășina metalică. Încerc să deschid fereastra cu bățul.

— Repede, încep să alunec, zice Becks.

— APROAPE AM REUȘIT!

După câteva secunde de efort, fereastra se deschide.

— Ura!

Pătrund în interiorul casei. Becks mă urmează cu inima strânsă. Aterizăm într-o debara, conform planului.

— S-ar spune că nu e prima dată când faci asta, remarcă Becks.

— Când eram mici și Tezer era pedepsită, intram așa în casa ei și ne uitam la seriale.

Ieșim din debara pe vârful degetelor și o luăm spre scări.

— Ești sigură că e aici?

— Șșșt! îi fac eu semn, privind în jur. Da, sunt sigură.

Sunt conștientă că săvârșim o ilegalitate, dar cum Tezer nu a cedat, trebuie să îmi iau revanșa.

— Auzi? șoptesc eu.

De la parter se aud zgomote și râsetele unui bărbat, apoi ale unei femei. E AICI. Coborâm încet scara. Ajungem la ușa salonului. Mă uit prin crăpătură: doamna Wikkery și amantul ei se giugiulesc pe canapea. Îmi amintesc foarte bine conversația mamei lui Tezer cu acest amator de hoaste bogate, de pe vremea când stăteam la ei. Știu că domnul Wikkery e un bărbat serios și, chiar dacă are și el amante, nu va ierta niciodată adulterul.

— Hai, îi spun lui Becks.

Ea scoate un aparat de fotografiat din rucsac, deschide puțin ușa și începe să ia cadre cu mama lui Tezer și iubitul ei.

— Dumnezeuule, sunt goi pușcă!

— Fă-le poze, cât mai multe poze!

Rămânem acolo după ușa câteva minute bune, apoi auzim pași. E GRACE! Drace, cum am putut uita de menajeră?

— Becks, fugi!

Deschidem repede ușa și ieșim în goana mare din reședința familiei Wikkery. Vântul mă izbește în față și zâmbesc. Ne urmăm cursa nebună de parcă am fi fost urmărite de poliție.

Până ce dezvoltăm clișeele se lasă seara. Țin în mână un plic alb, cu adresa firmei domnului Wikkery, în care am pus câteva fotografii ale soției lui cu amantul. Zâmbesc cu răutate. Nu aș fi crezut niciodată că răzbunarea îmi va face o asemenea plăcere.

— Îmi imaginez ce mutră va face tatăl ei când va descoperi fotografiile, zice Becks.

— Nu uita că îi rezervăm o surpriză și lui Tezer.

— Nu uit.

Pun plicul într-o cutie pentru scrisori, iar în sinea mea îmi spun că partea cea mai interesantă a planului nostru abia începe.

★

Dragul meu jurnal!

Încă o zi bogată în răsturnări de situație. Am fost cât pe ce să-l omor pe Chad și a trebuit să accept o întâlnire cu el, pe post de scuză. Apoi m-am făcut de rușine în fața întregii școli. După aceea am intrat prin efracție în casa Wikkery ca să facem poze compromițătoare. Nu știu ce se întâmplă cu mine, înainte nu aș fi putut face așa ceva. Ce s-o fi întâmplat cu blânda, dulcea și inofensiva Gloria? Nu mai există... și e foarte bine că e așa! Cred că a venit vremea să-mi dezvălui adevăratul caracter. Cu atât mai mult cu cât nu mai am decât 23 de zile de trăit.

Rochia mea din mătase albastră strălucește sub lumina felinarelor care străjuiesc strada care duce spre casa lui Chad. Deși i-am promis că vin în jur de șapte seara, e deja nouă și jumătate când sun la ușa lui. Îmi deschide în câteva secunde.

— Salut, nu credeam că mai vii.

— Nu trebuie să mă fac iertată cumva?

Intru în casa lui, care mi se pare foarte drăguță. În aer plutește un miros plăcut.

— Intră în salon, vin imediat.

Fac ceea ce-mi spune. Împing ușa întredeschisă și mă orbește lumina a sute de lumânări. Mi se taie răsufarea și mă gândesc la noaptea pe care am petrecut-o cu Matt pe acoperișul unui zgârie-nori.

— Nu am știut ce îți place să bei. Așa că am cumpărat cea mai scumpă sticlă pe care am găsit-o.

— Whisky? Pentru o întâlnire? Excelentă alegere! exclam eu râzând.

— Nu am pregătit în viața mea o întâlnire romantică până astăzi, așa că fie-ți milă de mine. Cum ți se pare casa?

— Foarte frumoasă. Ai decorat-o minunat.

— M-am străduit.

— Cum merge mâna?

— E bine. Sincer să fiu, mă bucur că m-ai rănit, altfel nu ai fi acceptat niciodată întâlnirea asta.

Chad mă servește cu whisky și bem puțin.

— Urăsc gustul ăsta! se strâmbă el, închizând ochii.

Râd iar, dar în clipa aceea observ că dinspre bucătărie vine un fum alb, gros.

— Chad, arde ceva! strig.

— Aoleu!

Fugim în bucătărie. Deschide cuptorul și scoate ceva ce aduce vag cu o tartă cu mere.

— Tarta mea! suspină el, uitându-se la tavă.

— Ai făcut o tartă? Vai, ce drăguț, zic eu, neputându-mă opri din râs.

— Da, dar sunt o catastrofă în bucătărie. Uite, a rămas o parte comestibilă. Vrei?

— Dă-mi!

Chad îmi taie o bucățică și ronțai singurul capăt rămas nears.

— Mmm, dar e foarte bună.

— Nu mai turna și tu gaz pe foc. Știu că nu e grozavă.

— POȚI SĂ MAI SPUI O DATĂ! râd eu în hohote.

— Ai fi putut măcar să mă contrazici! mi-o întoarce el, râzând la fel de tare.

Atunci aud soneria mobilului meu, dar îl închid.

— Mă sună tata.

— Și de ce nu ai răspuns?

— Nu vreau să-mi strice seara asta cu tine.

În orele următoare, mâncăm, bem și discutăm câte-n lume și-n stele. Îi povestesc ce s-a întâmplat azi la liceu după plecarea

lui. Mă simt împăcată și senină în compania lui, aș putea rămâne cu el o veșnicie. Și nu m-aș mai întoarce niciodată acasă.

— Sunt complet amețit.

— Nu, eu sunt mai amețită decât tine.

— Nu am băut atât de mult în viața mea. De fapt, până azi nu am băut deloc.

— Carevasăzică, eu te stric?

— Da, se poate spune și așa.

— Și-ți place?

— Enorm!

Mai luăm câte o gură de whisky.

— Nu știi cum m-aș putea întoarce acasă în starea asta!

— Te conduc eu. Dar dacă vrei, poți rămâne să dormi aici.

— E o propunere tentantă, Chad. Sunt atât de obosită...

Și râdem iar, din tot sufletul. Chad stă pe podea, mă întind și eu alături de el și-mi las capul pe genunchii lui. Suntem înconjurați de lumânări mici, care răspândesc un parfum plăcut și ne încălzesc sufletele.

— Ești așa de dulce.

Chad începe să mă mângâie pe cap, trecându-și degetele prin părul meu cu duioșie. Sunt în al nouălea cer.

— Tot mai ești îndrăgostită de Matt?

— Mă gândesc la el tot timpul.

— Te înțeleg. E greu să iubești pe cineva care nu îți prețuiește așa cum se cuvine iubirea.

Îmi dau seama că el se referă de fapt la mine. Mă ridic și îl privesc în ochi.

— Dar o prețuiesc, Chad. Numai că totul e atât de complicat.

Mă mângâie pe obraz și mă sărută pe gură. Mă las în voia acestui sărut languros. Dar totul se oprește brusc și Chad se depărtează de mine.

— Îmi pare rău, iar sunt pe punctul de a scăpa lucrurile de sub control...

Îl privesc. Are cămașa descheiată și îi întrezăresc pieptul muscular. O dorință puternică, cum nu am mai simțit până acum, pune stăpânire pe mine.

— Continuă... te rog.

Chad nu se lasă mult rugat. Se apropie de mine, mă cuprinde de talie și mă împinge ușor spre podea. Face toate acestea continuând să mă sărute. Avem degetele înlănțuite. Mă înfior când Chad mă sărută pe gât. Mă agăț de trupul lui încordat de dorință și simt că tremură și el.

Nu am să te las, mă auzi? Niciodată.

Ziua 28

Mă trezesc în brațele lui Chad și mă întorc spre el.

— Bună dimineața, șoptește el.

— N-aș crede că e o dimineață așa de bună. Îmi simt capul terci după tot ce-am înghițit aseară.

— Am o surpriză pentru tine.

Și îmi întinde un pahar cu apă și o pastilă împotriva durerilor de cap.

— E cea mai bună surpriză pe care mi-ai fi putut-o face azi, râd eu, înghițind pastila cu o gură de apă.

Chad mă privește și mă atinge ușor cu degetele pe mână. Mă gâdilă și am frisoane.

— Nu te mai uita la mine, arăt oribil când mă trezesc.

— Ba nu, ești minunată.

— Sunt convinsă! Mai ales cu ochii ăștia umflați și respirația urât mirositoare, presupun că sunt un spectacol magnific!

Râdem în hohote, iar eu mă uit la ceas.

— La naiba!

Mă ridic dintr-un salt și îmi caut hainele în grabă.

— Ce-ai pățit?

— Întârziem la liceu!